



Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Διατριβές.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ν' ἀποβλέπουν γυναικας.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ φύλλο μου. **Φινίτο λὰ μούζικα.**

Μπερμπαντονομοσχέδια.

Σὲ ψιλὸς λογαριασμοὺς θὰ πέσωμε πάλι καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ βγάνωμε πέρα.

Γιὰ νὰ ἴδουμε ὅμως, πῶς θὰ τὰ καταφέρωμε.

Ἐλα δὴ, Ζηκχαρίας Καλλιγᾶ, πρωτοκατέργαρε καὶ ἔχουμε νὰ λογαριασθοῦμε μαζὺ εἰς τὸ περί φορολογίας κεφάλαιο.

Ὅτι εἶσαι μπίρμπος, αὐτὸ δὲν θέλει πολλὴ φιλοσοφία, τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, καὶ θὰ σὲ μάθῃ καλλίτερα, ὅταν θὰ σοῦ κάνω τὴν βιογραφία σου, διότι ὁ λήσταρχος Ντελῆς μπροστὰ σὲ σένα εἶνε ἅγιος.

Δὲν μοῦ λές, ποῖος σοῦ ὄδωκε τὸ δικαίωμα νὰ φτειάνης νόμους, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ φορολογῆς μοναχὰ ἐμὰς τοὺς φτωχοὺς καὶ ν' ἀφίνης ἀφορολογήτους σὰς τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς χρυσοχιδάρους;

Γιατὶ νὰ ρίχνῃς ὅλα τὰ βάρετα σὲ μὰς τὸν χαμῆλη λαὸ, καὶ καὶ σένα καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς χαλμπασιδες—τὸς ἀφίνης ἀφορολογήτους;

Ἐγὼ ἔχω καὶ ὁ ἄλλος ὁ φτωχὸς ἓνα ψωραμπελικὶ καὶ μὰς χτυπᾶς 40 τῆς δραχμῆς τὸ χρόνο φόρο.

Ἡ Τράπεζα, ὁ Σκουζές, ὁ Βούρος καὶ λοιποὶ σουφρατζίδες, ποὺ ἔχουν μιλιούνια, δὲν μοῦ λές τί φόρο πληρώνουν διὰ τὰ περιβόλια ποὺ ἔχουν ἀπόξω ἀπὸ τὰ σπίτια των χάρις πλυτελείας; Ἐλουν νᾶχουν ἀνθρώπους, ποὺ ξοδεύουν χιλιάδες γιὰ τὰ λουλούδια των, νὰ πλερώσουν οἱ μασκαρτζδες. Τὸ φτωχοῦ τὸ ἀμπελάκι δὲν κ.στίζει οὔτε τὸ ἓνα δέκατο, ὅσο τὰ περιβόλια τῶν χρυσοκαθάρων. Ἐμένα μοῦ τραβᾶς τὸ φόρο γιὰ τὸ ρημαδικὸ τ' ἀμπέλι μου καὶ τοῦ ἄλλουνοῦ, αὐτῶν γιὰτὶ δὲν τοὺς τραβᾶς τὸ κολόκουρο; Διότι εἶνε τῆς φάρας σου;

Ἐγὼ ἔχω ἓνα κάρρο καὶ κουβαλῶ πέτρες καὶ σακιά—τιμὴ στὰ μούτσουνά σου—καὶ μὲ φορολογεῖς ὡς τὸ κόκκαλο, σὺ τί φόρο πληρώνεις καὶ ὁ Ρικάνης, ὁ Σερπίερης καὶ ὁ ἄλλος καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τῆς πλυτελεστάτους κορρότσαις καὶ ἄλλοις ποὺ ἔχετε;

Θέλετε νὰ ἔχετε κορρότσαις καὶ ἄλλοις 20 χιλιάδων δραχμῶν, γιὰ νὰ κάνετε τὸ γυῖστό σας καὶ φιγοῦρα; Πληρώστε, ὅπως πληρῶνῃ ὁ φτωχὸς, πεῦ ἔχει τὸ ψωρακάροτου γιὰ νὰ ζήσει.

Στὸ τελώνιο. Τὰ μούτρα σου πίνουν νερὸ καὶ σαμπάνια σὲ ποτήρι φένο κρουσταλένιο, ποὺ ζυγίζει δυὸ δράμια, καὶ πληρώνεις 15 λεπτὰ τὴν ὀκτῆ, ποὺ δέκα ντουζίνες δικαίως σου ζυγίζουν μιὰ ὀκτῆ, ἐγὼ δὲ ὁ φουκαρὰς καὶ ὁ ἄλλος ποὺ ἤμαστε φημελιάριδες καὶ πίνουμε μὲ ποτήρι τῆς τροστιχάντζας, ποὺ ζυγίζει τὸ ἓνα 50 δράμια, εἶνε δίκαιο νὰ πληρῶνω 15 λεπτὰ τὴν ὀκτῆ; Ποῦ τὴ βρῖκες γραμμένη αὐτὴ τὴ φορολογία. Στὰ καταστήματα τὰ δικά σου τὰ καλπικα; Νὰ πληρῶνωμε μεις οἱ φτωχοὶ τὰ πηλοπότηρα, ὄχι ἴσα μὲ τὰ δικά σας, τὰ κρουσταλένια, ἀλλὰ καὶ δεκαπλάσιο.

Θέλεις νὰ πῆς νερὸ; Πάρε ἓνα ἀγκειὸ καὶ πῆς, μὲ τὸ συμπυκνωμένο.

Νομίζεις, ὅτι τὸ δικό του τὸ βρωμόστομο, ποὺ λέει τόσα ἀκάθαρτα φέμματα στὴ βουλή, ποὺ θέλει νὰ κορρὶδεύῃ, ὅτι εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὸ δικό μου, ποὺ λέει τί πικρὴ ἀλήθεια;

Τὰ μούτρα σου φοροῦν τόσχα ποὺ ἤξιζει 30 δρ. ἢ πᾶχυ καὶ πληρώνεις τελώνιο 1,50 τὴν ὀκτῆ. Ἐνα σουρτοῦκο δικό σου ζυγίζει μιὰ ὀκτῆ, ὥστε πληρώνεις φόρο 75 λεπτὰ, ἐνῶ ἐγὼ ὁ φτωχὸς τῷ πνεύματι, φορῶ μιὰ πατατοῦκα, ποὺ ζυγίζει ὀκτῶ ὀκάδες. Τί φόρο πληρώνω ἐγὼ; Δώδεκα δραχμῆς γιὰ τὴ πατατοῦκά μου, ὅσο ποὺ δὲν ἀξίζει ἡ ἴδια, καὶ σὺ 75 λεπτὰ γιὰ τὴ βελλάδα σου ποὺ ἀξίζει δικασταῖς δραχμῆς. Εἶνε αὐτὸ δικαιοσύνη γιὰ σὰς βέβαια, γιὰ τὸν χαμῆλη λαὸ ὅμως τί εἶνε; Καθέρη ληστεία. Ἐσὺ ἔπρεπε νὰ ἦσαι στὰ βουνὰ, καὶ νὰ τὰ κάνῃς συντροφάτα μὲ τὸν Ζοῦρκα, ποὺ ἀπολύσατε, μὲ τὸν τρόπο ἐκεῖνο ποὺ ξέρετε σεῖς οἱ ἀναμορφωταῖς.

Μοῦπαν, ὅτι οἱ μακκρίταις Τάχος καὶ Ἀρβανιτάκης, ὅτι ἐσπούδασαν ἀπὸ σὲ, καὶ νὰ σοῦ πῶ, κοντεύω νὰ τὸ πιστέψω. Δὲν μοῦ δίνεις καμπόσα μαθήματα καὶ μένα;

Τὸ Σύνταγμα, βρὲ κατεργαρέη, δὲν λέει, ὅτι ὅλοι οἱ πολῖτες συνεισφέρουν ἐξίσου,—καὶ ξίσου—στὰ δημόσια βάρη; Γιατὶ λοιπὸν ἐγὼ νὰ πλερώνω ὁ φτωχὸς δέκα φοραὶς περισσότερο ἀπὸ σένα τὸ πλούσιο; Νομικῶς,—νὰ καὶ ἓνα ἑλληνικὸ—ἄραγος δὲν μπορῶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι φτωχοὶ ν' ἀρνηθῶ τὴ πληρωμὴ τοῦ φόρου, ἀφοῦ θέλεις νὰ μοῦ πάρῃς τὸ δεκαπλάσιο, ἀφότης κιστίζει τὸ πρᾶγμα μου, ἐνῶ σὺ ἀφίνης ὅλος διόλου ἀφορολόγητο τὴ τᾶξί σου;

Ἀῦριο θὰ γράψω γιὰ τῆς ἄλλης μπερμπαντοδουλειῆς, ποὺ θὰ θημάσω καὶ ἐγὼ, ποὺ θὰ τῆς γράψω.



Νὰ στραβορωμοί, πγοί μᾶς διοικοῦνε. Οἱ ἀγριάνθρωποι τῆς Ἀφγανιστίνης, ποῦ δὲν τοὺς δαμάζει οὔτε ἡ Ἀγγλία.

“Ὅτι πῶ γὼ θὰ γίνῃ. Δὲν πέρνω ἐγὼ τσιλιπουρδίναις φοιτηταῖς καὶ ζουρντζίδες.

— Ἐσὺ θὰ τὴν στεφανώθῃς;

— Ἐγὼ, βέβαια, ἐγὼ, ὅπως στεφανώθηκα καὶ σένα. Θέλω ἐγὼ νὰ τὸ ρίξω σὲ καλὰ χέρια τὸ παιδί μου, καὶ ἂν δὲν τὸ πονῆς σὺ ποῦ εἶσαι μάνα, τὴ πονᾶω ἐγὼ ποῦ εἶμαι πατέρας. Κατάλαβες;

— Ἐγὼ ἐν τὸ πονῶ; Ἐγὼ τὸ βάσταξα, ἐδῶ μέσα στὴ κοιλιὰ μου, στὰ σωθικά μου. Ἐγὼ τὸ γέννησα καὶ κοιλοπονοῦσα. ἐνῶ τοῦ λόγου σου μοῦ γύριζες στῆς ταβέρνες. Νὰ τὸ φτειάσῃς μοναχὰ ἤξε εἰς, ἀλλὰ τὰ βάρετα ὅλα ἐγὼ τὰ τράβηξα, καὶ μὴ λές ἐμένω πῶς δὲν τὸ πονῶ.

— Ὁ πατέρας ἔχει εὐθύνες νὰ καλοπλητρήσῃ τὸ κριτίσι του. Ὁ πατέρας εἶνε δεύτερος ἀπὸ τὸ Θεό. Ἄν τῶφτειασα, τῶφτειασα πάλι μὲ τὸ κόπο μου. Σέχω γυναῖκα; μὰ σὲ ταῖζω κιόλας. Πρωτὰς ἐμένα ποῦ τὸ βρίσκω τὸ καρβέλι, γιὰ νὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς τὸ περιδρο, ο μέσα σου. Θέλεις νὰ μοῦ πῆς πῶς ἐγύριζα τῆς ταβέρνας καὶ μπεκρολογούσα ὅταν ἡ εὐγενεία σου κοιλοπονοῦσες. Βρὲ παληγοαϊδάρα, ποῦ λέει καὶ ὁ Δῆμιτσας, μαζὺ δὲν τὸ κἀναμε; Ἐκᾶνα τὸ γουστό μου γὼ, ἔκᾶνες καὶ σὺ. Ἐπειτα ποιὸς σοῦπε νὰ τὸ κἀνης; Σ’ ἐπιασα

γὼ μὲ τὸ στατιό, μὲ τὸ ζόρι; Κατάγγελέ με τότες. Ἡθῶλα, ἤθελες, θέλαμε, θέλαν, θέλω, θέλεις θεβελοθεβελήκαμεν, νὰ στὸ πῶ καὶ μὲ τὸ παρακείμενο τῆς κόρης σου, ἔτσι περὶ γραμματικῆς. Εσφορτόνου με, γυναῖκα, γιὰτὶ ὦρα ὦρα μὲ πιάνουν τ’ ἰράπικὰ μου μπουρίνια, καὶ σοῦ κἀνω τὸ ρεπαν:ί σου νὰ βλέπῃ στραβὰ. Ἄει χάσου. . . . Βρὲ γιὰ στάσου, τόρα ποῦ μοῦ κατέθηκε ἡ ἰδέα; Μπᾶς καὶ θέλεις τὸ γαμπρό γιὰ τὴν ἑαυτό σου; Γιὰτὶ μιὰ τέτοια δουλειὰ μὴ μύρισε, ἀφοῦ δείχνεις τόση συμπάθεια στὸ ὑποκείμενό του. Ἐτσι; Νὰ λοιπὸν οὔνα σφάλιαρος, νὰ καὶ ἕνας μπάτσος, πᾶρε καὶ μιὰ κλοτσά, λάβε καὶ μιὰ χαστουκιά, νὰ καὶ ἄλλον ἕνα κλότσο, καὶ μιὰ γροθιά παραπάνω καὶ ἕνα φτούσου στὰ μούτρα σου. Ἄειντε τόρα στὴ κουζίνα νὰ μοιρολογήσῃς τὰ πάθια σου!

Αὐτὰ τὰ παρατράγουδα καὶ τῆς γροίνιας εἶχε κάθε μέρα ὁ Μπαρμπαρμπαγιούκος μὲ τὴ γυναῖκά του. Ἐφέρετε δὲ, ὅτι μεγαλιτέρα γροίνια δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ στὸ σπίτι, πρὶν ὅταν τὸ ἀνδρόγυνο φιλονεικῇ γιὰ τὴν ἀποκατάστασις ἐνὸς παιδιοῦ, καὶ ὁ ἀνδρὰς δὲν θέλει καὶ ἡ γυναῖκα θέλει.

Ἄφου τῆς ἔφαγε ἡ κυρὰ Μκρουδῶ, ἐπᾶγε κλαμένη καὶ λέει τῆς κόρης τῆς. Ἀπόψε νὰ τὸν μπᾶσῃς μέσα!

Ἐχει κι’ ἄλλα σπουδαιότερα.